

ת"פ 8128/10/16 - מדינת ישראל נגד עבדאלרחים סייד - בעצמו

בית משפט השלום בבאר שבע
ת"פ 8128-10-16 מדינת ישראל נ' סייד
לפני כבוד השופט יואב עטר
המאשימה
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד ענבר וינשטוק
נגד
הנאשם
עבדאלרחים סייד - בעצמו
ע"י ב"כ עו"ד אבו עביד

20 יולי 2017

גזר דין

1. הנאשם הורשע במסגרת הסדר טיעון על פי הודאתו בכתב האישום המתוקן, בעבירות של **כניסה למקום מגורים לשם ביצוע עבירה**, (בניגוד לסעיף 406 (א) לחוק העונשין התשל"ז - 1977); **וגניבה** (עבירה לפי סעיף 384 לחוק הנ"ל).
2. עניינין של העבירות בהן הורשע הנאשם, בכך שבשעת ערב, פתח את חלון המקלחת בבית מגורים בישוב חורה, ונכנס אל תוך בית המגורים על מנת לגנוב מתוכו. בהמשך גנב הנאשם מתוך בית המגורים תכשיטים, ויצא מבעד לדלת הכניסה תוך שהשאירה פתוחה.
3. ביום 27.11.16, הגיעו הצדדים להסדר טיעון, אשר כלל הסכמה לתיקון כתב האישום, והוסכם כי הנאשם יודה ויורשע בכתב האישום המתוקן. הסדר הטיעון לא כלל כל הסכמה לעונש והצדדים הבהירו כי יטענו באופן פתוח. יחד עם זאת, הסכימו הצדדים כי הטיעונים לעונש יידחו עד לאחר קבלת תסקיר.

תסקיר שירות המבחן

4. כעולה מהתסקיר, הנאשם כבן 19, רווק, העובד לדבריו בעבודות מזדמנות כנהג טרקטור, סיים 8 שנות לימוד, ובגיל 15 היה מעורב בתאונת דרכים אשר כתוצאה ממנה אושפז למשך כחודש ומאז לדבריו, סובל מכאבי ראש ולא הצליח לשוב למסגרת לימודית.
5. שירות המבחן סקר בהרחבה את קורותיו של הנאשם, ואת משפחתו.
6. שירות המבחן ציין כי הנאשם היה בקשר עם שירות המבחן לנוער, בעבר, במסגרת שני הליכים פליליים קודמים שהתנהלו כנגדו וכי בעקבות אותם הליכים עבר בשירות המבחן לנוער הליך טיפולי במסגרתו רכש

כלים בכדי להתמודד באופן תקין עם מצבי קונפליקט.

7. הנאשם התקשה להסביר לשירות המבחן את הפער בין דבריו ביחס לרכישת כלים בהליכים הטיפוליים הקודמים, לבין התנהלותו באירוע דנן.
8. ביחס לאירוע דנן, הנאשם הודה בפני שירות המבחן ונטל אחריות על ביצוע העבירות וטען כי הכיר את המתלונן היכרות קודמת, וכי ביצע את העבירה בעקבות תחושות ועלבון שחש כלפי המתלונן, אשר הגיש כשנה קודם לכן תלונה במשטרה, כנגד אחיו של הנאשם.
9. הנאשם ציין כי ביום ביצוע העבירות ידע שהמתלונן יעדר מביתו בשל חתונה במשפחה והוא בחר לנצל את ההזדמנות כדי לגרום לפגיעה במתלונן.
10. הנאשם סיפר לשירות המבחן, כי התכשיטים שגנב נמכרו וכי הוא קיבל חלק מהסכום.
11. הנאשם טען בפני שירות המבחן כי ההליך המשפטי ושהייתו בתנאים מגבילים מהווים עבורו גורם מרתיע ובעקבות כך מתחרט על התנהגותו.
12. שירות המבחן ציין כי בהליכים הטיפוליים הקודמים בגין שני ההליכים שהתנהלו כנגדו, שיתף הנאשם שיתוף פעולה עם שירות המבחן לנוער וגורמי הטיפול התרשמו אז כי הקשר המתמשך עם שירות המבחן לנוער סייע לו בהפקת תובנות וביישומן במהלך המצבים השונים עימם מתמודד בחייו.
13. שירות המבחן התרשם כי לנאשם דפוס אישיותי לא בשל וילדותי.
14. שירות המבחן התרשם כי לנאשם קושי לערוך הליך בחינה מעמיק של דפוסי חשיבתו והתנהגותו הבעייתיים.
15. שירות המבחן עמד על קושי של הנאשם לבחון את הדינמיקה סביב קשריו עם חברה עבריינית.
16. שירות המבחן עמד על כך שהנאשם מביע מוטיבציה לניהול אורח חיים מתפקד וחיובי, ומנגד על פער בין שאיפותיו החיוביות ושיתוף הפעולה בהליך הטיפולי בשירות המבחן לנוער, לבין התנהגותו בעבירה דנן, זמן קצר לאחר סיום ההליך הטיפולי.

17. שירות המבחן התרשם כי הנאשם אוחז בעמדות מקלות ומפחיתות ביחס להתנהגותו הפוגענית.
18. שירות המבחן התרשם כי על אף ההליך הטיפולי המשמעותי שעבר במסגרת שירות המבחן לנוער, הנאשם עדיין מתקשה להתמודד באופן אדפטיבי עם מצבי קונפליקט, להציב גבולות להתנהגותו, להפעיל שיקול דעת מעמיק, ולבחון את ההשלכות הרחבות של מעשיו, למצבי חיים שונים.
19. שירות המבחן עמד על קיומם של גורמי סיכוי נוכח גילו הצעיר והמוטיבציה שהביע לניהול אורח חיים מתפקד וחיובי.
20. בעקבות אותם גורמי סיכוי, ציין שירות המבחן, כי על מנת לבחון באופן מעמיק את המוטיבציה והבשלות של הנאשם להשתלב בהליך טיפולי, הופנה למפגש קבוצתי להכנה לטיפול, שם שיתף פעולה באופן חלקי, ענה תשובות באופן קונקרטי והתקשה לבחון באופן ביקורתי את התנהגותו.
21. שירות המבחן התרשם כי כיום הנאשם מתקשה לבחון באופן פתוח את דפוסי חשיבתו והתנהגותו.
22. שירות המבחן העריך כי הנאשם יתקשה להירתם מהליך טיפולי ונמנע מהמלצה טיפולית בעניינו.
23. שירות המבחן העריך כי סנקציות שהוטלו על הנאשם בעבר לא היוו עבורו אלמנט מרתיע מפני ביצוע עבירות נוספות.
24. שירות המבחן התרשם כי ישנה חשיבות בהטלת עונש שיהווה עבור הנאשם אלמנט מרתיע מביצוע עבירות דומות בעתיד, ואולם מנגד, התרשם כי חשיפת הנאשם לגורמים עברייניים בכלא תחזק אצלו דפוסיים שוליים, ועל כן המליץ על מאסר קצר שירוצה בדרך של עבודות שירות.

טיעוני הצדדים

25. ב"כ המאשימה עמדה בטיעוניה לעונש על עברו הפלילי של הנאשם, על חומרת העבירה,

עוצמת הפגיעה בערכים המוגנים, הנסיבות שליוו את ביצוע העבירות דנן, הפנתה לפסיקה ועתרה לקביעת מתחם עונש הנע בין 12 חודשי מאסר בפועל לבין 24 חודשי מאסר בפועל.

26. ביחס לענישה בתוך המתחם, עמדה באת כוח המאשימה על שיקולי ההרתעה, עברו הפלילי של הנאשם, הנלמד מהתסקיר, ועתרה להשית עונש מאסר בפועל ברף העליון של המתחם לו עתרה, ולהשית מאסר על תנאי, פיצוי הולם למתלונן, קנס והתחייבות.

27. ב"כ הנאשם טען כי על מתחם העונש ההולם להתחיל במספר חודשי מאסר שירוצו בדרך של עבודות שירות, עמד על התיקון בכתב האישום ועל כך שהנאשם הורשע בעבירה המופחתת שבה עונש המקסימום הוא 5 שנות מאסר וטען כי יש לראות את האירוע כחמור פחות מאירועי ההתפרצות אליהם הפנתה באת כוח המאשימה. ב"כ הנאשם טען כי לא נלוותה התארגנות ולא נלווה תחכום לביצוע העבירות דנן, עמד על כך שלא היה פוטנציאל להתלקחות או אלימות כיוון שהבית היה ריק, ועל כן סבר שעניינו של הנאשם נמצא ברף נמוך יחסית בספקטרום העבירות.

28. ב"כ הנאשם עמד על כך שהמניע לביצוע העבירות שונה ועל כן אין המדובר במי שפורץ לבתים על דרך עיסוק ואין המדובר בעבריין רכוש מקצועי.

29. ביחס לענישה בתוך המתחם עמד בא כוח הנאשם על כך שלשיטתו עברו של הנאשם אינו מכביד, התייחס לנסיבות ביצוע העבירות נשוא הרישום הפלילי הקודם (הצדדים הסכימו כי ביחס לאחת ההרשעות גיליון הר.פ אינו מדויק וכתב האישום המתוקן שבו הודה הנאשם באותו הליך הוגש כאינדיקציה לעבירות שבהן הורשע הנאשם בפועל).

30. ב"כ הנאשם עמד על נסיבותיו האישיות של הנאשם, כמו גם נסיבותיו המשפחתיות, עמד על הפגיעה בנאשם בתאונת דרכים בנערותו אשר השליכה על מצבו, על דלותו ועל החרטה שהביע.

31. ב"כ הנאשם טען כי בעקבות ביצוע העבירות דנן, הנאשם מאויים על ידי המתלונן, ביקש לאמץ את המלצת שירות המבחן לפיה שליחת הנאשם למאסר בפועל, תחשוף אותו לדפוסים עברייניים, עמד על גילו הצעיר של הנאשם, וביקש בסופו של יום לאפשר לנאשם לרצות מאסר בפועל בדרך של עבודות שירות.

32. בנוסף הציע בא כוח הנאשם לחייב את הנאשם בפיצויים לצד עיצום כספי נוסף בדמות קנס.

33. הנאשם בדבריו לעונש, הביע צער וחרטה, ואמר שלא יחזור על מעשיו לעולם.

34. כניסה לא חוקית לבית מגורים על מנת לגנוב מתוכו, גורמת לפגיעה קשה בדיירי אותו בית, העולה מאות מונים על הנזק הכספי, מקום שהיא פוגעת באותו עקרון ש "ביתו של אדם מבצרו", שעה שהנכנס והפורץ מחללים את פרטיותו של בעל בית המגורים, פולשים ברגל גסה לד' אמותיו, ופוגעים קשות בתחושת הביטחון האישי.

35. חברה מתוקנת אינה יכולה להסכין עם מצב בו רכוש אזרחיה יהפוך להפקר. מעבר לנזק הכלכלי הנגרם לבעלי בית המגורים ביצוע העבירות דוגמת אלו שביצע הנאשם, פוגע קשות בתחושת הביטחון האישי של האזרח, החש כי רכושו הופך להפקר, כמו גם פרטיותו וקניינו, וזאת הרבה מעבר לטרדה הנגרמת בשל הסידורים הנדרשים מקורבן העבירה לאחר ביצועה לשם תיקון הנזקים ורכישה מחודשת של הפריטים שנגנבו.

36. מעבר לפגיעה הקשה בתחושת הביטחון האישי של האזרח, הציבור בכללותו נאלץ לשאת בנזק שנגרם מביצוע העבירות של כניסה לבתי מגורים לשם ביצוע עבירה, פריצות לבתים, כמו גם גניבות רכוש מבתי מגורים אליהם נכנסו עבריינים לשם ביצוע עבירה. שכן, כפועל יוצא מהתופעה בכללותה (בכתב האישום המתוקן לא צוין אם בעלי הבית נשוא כתב האישום המתוקן היו מבוטחים), חברות הביטוח מגלגלות את עלות הנזקים אל כלל הציבור על ידי העלאת פרמיות הביטוח.

37. עבירות הפריצה לבתים כמו גם הכניסה לבתים לשם ביצוע עבירות, גורמות להוצאה כספית נוספת לבעלי בתי המגורים הנאלצים להשקיע ממון רב מכיסם ברכישת דלתות עמידות, סורגים לבתי המגורים, או מערכות אזעקה ואמצעי מיגון שונים ומשונים בבתי המגורים, ויש שבשל החשש מפריצה לביתם אף נאלצים לשלם מידי חודש בחודשו לחברות אבטחה סכומי כסף ניכרים.

38. עבירות הרכוש, הפכו זה מכבר למכת מדינה של ממש. הנזק שנגרם לציבור כתוצאה מכך, הוא עצום (הן בהעלאת מחירי פוליסות הביטוח, הן הצורך בהתקנת מערכות מיגון שונות ומשונות, והן במישרין) ומשליך במישרין על תחושת הביטחון האישי של הציבור, ועל תחושת ההפקר, ביחס לביטחון ורכושו כמו גם ביחס לעצם הערך הנוגע למה שהוגדר פעם "ביתו של אדם הוא מבצרו".

39. עבירות הרכוש, נוכח ריבוי, גורמות גם לפגיעה קשה באיכות החיים של הציבור הנובעת מן החשש ומן הצורך לשמור ולהגן על הרכוש בכלל ועל בתי המגורים בפרט. עבירות אלו הן עבירות אשר נפש הציבור הרחב נקעה מהן ומן ההפקר שנגרם לקניינם עד כדי פגיעה של ממש באמון הציבור, בשלטון החוק ויצירת תחושה של לית דין ולית דיין.

40. דומה כי ליבנו גם בעגמת הנפש והפגיעה הקשה הן בתחושת הביטחון, הן באיכות החיים

והן הפגיעה הכלכלית בקרבנות המגלים כי שגרת יומם נשללה מהם וכי רכוש אותו רכשו בדי עמל נחמס על-ידי זדים, אשר פלשו לביתם ועשו בו כבשלהם.

41. דומה כי ליבנו גם בתחושה הקשה של מי אשר מעבר לאובדן הרכוש, מגלה כי אחרים שוטטו בביתו ועשו כבשלהם ברכושו ובקניינו. בנוסף, לא ניתן למזער בפגיעה הקשה בתחושת הביטחון האישי של קורבנות ביצוע עבירות רכוש בתוך בתי מגוריהם, תחושה הבאה לידי ביטוי בחשש שילווה מכאן ואילך, אותם, עם לכתם לישון כי אכן יוכלו לישון בביטחון כשהם מוגנים בין כתלי ביתם. מקום בו חווה משפחה פריצה או כניסה בלתי חוקית לביתה ע"י עברייני רכוש, לעתים מוצאים בני המשפחה קושי להשיב תחושת הביטחון לילדי המשפחה, קושי לשכנעם להישאר בבית לבד ואף קושי לשכנעם ללכת לישון בבטחה.

42. עבירות שכאלו המבוצעות בשכונת מגורים אינן פוגעות באופן קשה בתחושת הביטחון של דיירי הבית הספציפי בו בוצעו העבירות (נפגעי העבירה) אלא משליכות במישרין על תחושת הביטחון של דיירי הבתים השכנים.

43. סבורני כי לא ניתן להתייחס לעבירות אלו באמירה כי מדובר "רק" בעבירות רכוש, ועל בית המשפט להיות קשוב גם לנאקת הציבור הנורמטיבי, הסובל מתופעה קשה זו, והחש כי רכושו הפך להפקר, ציבור המאבד את האמון במערכת אכיפת החוק, כמערכת המסוגלת להגן עליו ועל רכושו.

44. ברע"פ 1708/08 **מרדכי לוי נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים) עמד בית המשפט העליון, בין השאר, על הצורך בהחמרת מדיניות הענישה בעבירות רכוש באומרו כי אלו היו: "**למכת מדינה, למקור דאגה וטרוניה לאזרחים רבים ולפגיעה בתחושת ביטחונם...**"

45. ור' גם (בהתאמות הנדרשות בשים לב לכך שהנאשם הורשע בכניסה לבית מגורים לשם ביצוע עבירה ולא בהתפרצות):

מיותר לציין את חומרתן היתרה של העבירות, את הפסול הרב הטמון בהם. עבירות ההתפרצות והגניבה, הפכו, למרבה הצער, לנפוצות במחוזותינו, הן פוגעות ברכושו של הציבור, מערערות קשות את תחושת ביטחונו, ומנפצות לרסיסים את התפיסה לפיה ביתו של אדם הוא מבצרו. בית משפט זה עמד, לא פעם, על כך שחומרתן של העבירות, לצד נפוצותה של התופעה, מצריכות נקיטת יד קשה עם העבריינים (רע"פ 398/14 טל בן משה ערג' נ' מדינת ישראל, תק-על 2014(1), 16319 [16/03/2014]).

46. ור' גם (בהתאמות הנדרשות): "**...נקל לשוות בנפשנו את תחושתו הקשה, את אבדן הביטחון ואת הייאוש הקודר של קרבן עבירה, אם משגילה בשובו לביתו כי פרצו אליו ורכושו נגנב, ואם כשיוצא הוא את הבית כדי לגלות כי רכבו שהחנה אמש נעלם ואיננו. על המשפט לתת יד**

למאבק באלה..." (בש"פ 3453/05 ארז אברג'יל נ' מדינת ישראל, תק-על 2005(2), 1047).

47. מעבר לפגיעה בקניין, הרי שהפגיעה בתחושת הביטחון האישי של האזרח קשה פי כמה, ובנוסף, יש בעבירות אלו בכדי לפגוע גם בביטחון הפיזי של הציבור:

"...חוזר אדם לביתו בסוף עמל יומו ומוצא כי מאן דהוא חדר לפרטיותו ונטל את רכושו ואת חפציו שאותם צבר בזיעת אפו ומיטב כספו. מי ימוד את עגמת הנפש, הרוגז וחסרון הכיס שנגרמו למי שנפגע מאותן עבירות רכוש שדומה כי ליבנו גס בהם... ... אין לראות בעבירות רכוש כמו התפרצות לדירה או גניבת רכב גזירת גורל שאין לה מענה בחוק ובפסיקה. ... העבירות של גניבת רכב או התפרצות לדירה גם אם אינן מתחכמות הן מסוג העבירות שיש בהן מסוכנות אינהרנטית נוכח הפוטנציאל להתפתחות אלימה. פריצה לבית או לחצרים מערערת את הביטחון האישי של הציבור וגניבת רכב עלולה בהאידינא להפוך חיש מהר למרדף משטרתי על כל הסכנות הכרוכות בכך... " (בש"פ 45/10 פאדי מסראוה נ' מדינת ישראל [פורסם במאגרים]).

48. אודות עבירות הרכוש נאמר: "מעשים שנועדו לפגוע ברכוש ולשלול רכוש פוגעים בסדרי החברה, פוגעים גם בזכויותיהם היסודיות של יחידיה ובנסיבות מסוימות יש בהם כדי לסכן את ביטחונה של החברה..." (בש"פ 5431/98 רוסלן פרנקל נ' מדינת ישראל [פורסם במאגרים]).

49. ור' גם (בהתאמות הנדרשות): "בפסיקת בית המשפט העליון נקבעה בדיוק ענישה מחמירה כלפי העבירות של התפרצות וגניבת רכבים שהפכו ל'מכת מדינה', עבירות אלו פוגעות בקניינם ובביטחונם של אזרחים תמימים. עוד נקבע, כי ככלל, מן הראוי להטיל במקרים אלה, עונשי מאסר משמעותיים" (עפ"ג 9595-08-13 (מחוזי חיפה) קייס חאג' יחיא נ' מדינת ישראל [פורסם במאגרים]).

מדיניות הענישה הנוהגת

50. כאמור, הפסיקה, קובעת כי בעבירות של התפרצות לבתי מגורים, על בתי המשפט להחמיר בענישה. סבורני כי זו רלוונטית לענייננו, בהתאמות הנדרשות, נוכח הרשעת הנאשם בעבירה של כניסה לבית מגורים לשם ביצוע עבירה וגניבה מתוכו.

51. חלק מהפסיקה שתיסקר להלן, ביחס למדיניות הענישה הנוהגת, אמנם נוגעת לעבירות התפרצות, ועל כן מטבע הדברים אין לגזור גזירה שווה, מקום בו הנאשם הורשע בעבירה של כניסה לבית מגורים לשם ביצוע עבירה, אולם סבורני כי ניתן לבצע את ההתאמות הנדרשות בשים לב לפער בין העבירות בהן הורשע הנאשם לבין עבירת ההתפרצות לבית מגורים.

52. בעפ"ג 28182-03-17 **אבו עג'אג' נ' מדינת ישראל** (24.5.2017) אישר בית המשפט המחוזי בבאר-שבע, עונש של 13 חודשי מאסר בפועל (לצד מאסרים על תנאי, הפעלת מאסר מותנה, חלקו במצטבר לתקופה הנ"ל, ועיצומים כספיים) בעניינו של נאשם שהורשע בעבירה זזה של כניסה לבית מגורים בכוונה לבצע פשע וגניבה לפי סעיף 406 (א) תוך שאישר את מתחם העונש שנקבע בבית המשפט השלום (בין 8 חודשי מאסר בפועל לבין 18 חודשי מאסר בפועל) מקום שהנסיבות הקשורות בביצוע העבירה היו דומות מאד למקרה דנן.

53. בע"פ (נצרת) 97/10 **סעאידה עאטף נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים) נאמר, בין השאר:

עוד אמרנו לא אחת, כי עבירות הרכוש, של פריצות לבתים, או למכוניות של אזרחים תמימים, הפכה למכת מדינה, אשר יש להילחם בה מלחמת חורמה, גם באמצעות החמרה בעונשם של עברייני הרכוש למיניהם. באשר לעבירת הרכוש וכאמור, קבענו לא אחת, כי רף הענישה הראוי הינו בין שנים עשר חודשי מאסר בפועל, למי שזו לו מעידתו הראשונה לבין 3 ואף 4 שנות מאסר, למי שבאמתחתו עבר כבד ומכביד.

54. בעפ"ג 27076-08-15, **ראובן נ' מדינת ישראל** [פורסם במאגרים] נדרש בית המשפט המחוזי בבאר-שבע ביום 18.11.15 לערעורו של נאשם אשר הורשע בבית משפט השלום בביצוע עבירה אחת של התפרצות לבית מגורים אחד (ונדון בגין אותה עבירה ל 18 חודשי מאסר בפועל תוך שהופעלו מאסרים מותנים, חלקם בחופף חלקם במצטבר, כך שסה"כ נדון ל - 33 חודשי מאסר בפועל) וציין: "**אין גם לומר שעונש של 18 חודשי מאסר בפועל, על עבירת ההתפרצות והגניבה הנוכחית, ובהינתן שמתחם הענישה שלעצמו (12-24 חודשים - י.ע.) סביר ומקובל, אף על ההגנה, הינו מופרז ובלתי מידתי בעניינו**", תוך שעמד על עברו הפלילי של אותו מערער.

55. בעפ"ג 29831-08-15 **סלמאן אלהריף נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים) אישר בית המשפט המחוזי בבאר-שבע ביום 4.11.15, גזר דין של 9 חודשי מאסר בפועל שהושת בעניינו של מערער יליד 1993, נטול עבר פלילי, אשר הורשע בעבירה של **ניסיון התפרצות לבית עסק**, וקשירת קשר לביצוע פשע, ואשר בעניינו המליץ שירות המבחן על הימנעות ממאסר מאחורי סורג ובריח.

56. בעפ"ג 14254-03-16 **סרוסי נ' מדינת ישראל** (13.4.16) אישר בית המשפט המחוזי בבאר שבע, גזר-דין בן 24 חודשי מאסר בפועל שהושת על המערער בגין ביצוע שתי התפרצויות לשתי דירות מגורים בסמיכות מקום ובאותו ליל, תוך שציין כי עונש מאסר בפועל בן 24 חודשים על רקע של עבר פלילי מכביד, אינו מופרז לחומרה.

57. בעפ"ג 49066-05-15 **בלעום ואח' נגד מדינת ישראל** [פורסם במאגרים] ציין בית המשפט המחוזי חיפה ביחס לעבירות של התפרצות לבית מגורים כי: "**מתחם העונש ההולם שנקבע על**

ידי בית משפט קמא, שנע בין 30 - 10 חודשי מאסר לכל עבירה אינו חורג מגדרי מתחמי הענישה הנקבעים בעבירות מן הסוג הנדון".

58. בעפ"ג 56652-11-12 **פפלוב נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים) קבע בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו ביחס להתפרצות אחת לדירת מגורים אחת כי: "**בית משפט קמא צדק איפה כאשר סבר כי מתחם העונש ההולם הוא בין 12 ל-24 חודשי מאסר בפועל...**".

59. בעפ"ג 28478-04-13 **בוחניק נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים) קבע בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו כי: "**המתחם המקובל בעבירות ההתפרצות הוא בין שנה כרף תחתון לשנתיים כרף עליון...**".

60. בת"פ 32209-03-16 **מדינת ישראל נ' אבו עגאג ואח'** (8.5.17) נקבע במקרה דומה שבו הורשע נאשם **בסיוע** לכניסה למקום מגורים לשם ביצוע עבירה (סיוע לעבירה לפי סעיף 406(א) וסיוע לגניבה) מתחם עונש הנע בין 6 לבין 12 חודשי מאסר בפועל (ביחס למבצע העיקרי שהורשע בעבירה זהה לעניינו של הנאשם דן נקבע מתחם הנע בין 8-18 חודשי מאסר בפועל שאושר ע"י ביהמ"ש המחוזי, כמפורט לעיל).

61. בת"פ 49787-02-13 **מדינת ישראל נ' לוי ביטון** (פורסם במאגרים) קבע בית משפט זה במותב אחר (כב' השופט דניאל בן טולילה), כי על מתחם העונש ההולם ביחס לעבירה של התפרצות לדירת מגורים, לנוע בין 12 לבין 24 חודשי מאסר בפועל.

62. בת"פ 6048-05-12 **מדינת ישראל נ' חזן** (פורסם במאגרים) קבע בית משפט השלום בתל אביב-יפו ביחס לעבירה אחת של התפרצות לדירת מגורים וגניבה כי על מתחם העונש ההולם לנוע בין 12 חודשים לבין 24 חודשים והוסיף כי: "**למותר לציין כי המתחם מתיישב עם פסיקתם העקבית של בתי המשפט בעבירות מסוג זה**".

63. בת"פ 57639-01-15 **מדינת ישראל נ' נוחימוביץ'** (טרם פורסם) קבע בית משפט זה כי על מתחם העונש ההולם ביחס לעבירה של התפרצות בודדת לדירת מגורים אחת בשעת ערב כשדיריה אינם בבית לנוע בין 10 חודשי מאסר לבין 22 חודשי מאסר בפועל.

64. בת"פ 13955-06-15 **מדינת ישראל נ' אבו רקייק** (4.2.16), דן בית משפט זה במותב אחר (כב' השופט ד"ר י' ליבדרו) בגיר צעיר אשר היה כבן 18.5 בעת ביצוע העבירות, נעדר הרשעות קודמות אשר הודה והביע חרטה ל-12 חודשי מאסר בפועל בגין ביצוע התפרצות לא מתוככמת לבית

מגורים וסיוע להתפרצות לפעוטון אשר היה סגור אך לא נעול וזאת לאחר שעמד בהרחבה על הנסיבות לקולא בעניינו של אותו נאשם.

65. בת"פ 21342-06-15 **מדינת ישראל נ' איתן אדרי** (8.5.2016), נדון נאשם בגין ביצוע עבירות של התפרצות אחת לבית מגורים וגניבה, שעניינה התפרצות בשעת ערב מבעד לחלון דירת מגורים וגניבת מחשב נייד, ל-11 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי, קנס ופיצוי למתלונן, תוך שמתחם העונש הועמד בטווח שבין 10 חודשי מאסר בפועל לבין 22 חודשי מאסר בפועל.

66. בת"פ 58372-12-15 **מדינת ישראל נ' קדוש** (6.6.2016) נדון נאשם בגין ביצוע עבירות של ניסיון התפרצות לבית מגורים, שעניינה פתיחת דלת בית מגורים באמצעות מפתח אותו השיג קודם לכן והימלטות מהדירה מיד לאחר מכן משהבחין במתלונן היושב על ספת הסלון ל 11 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי, פיצוי למתלונן וקנס. מתחם העונש ההולם הועמד שם בטווח שבין 9 חודשי מאסר בפועל לבין 22 חודשי מאסר בפועל.

67. כאמור, יש לזכור כי הנאשם הורשע בעבירה קלה יותר של כניסה לבית מגורים לשם ביצוע עבירה, לצד ביצוע עבירת גניבה. ועל כן, מצאתי מקום לבצע את ההתאמות הנדרשות ביחס לפסיקה שהובאה לעיל, ככל שזו עסקה בעבירות התפרצות לפי סעיף 406 (ב).

68. ביחס לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, לחומרא יש לקחת בחשבון את העובדה שאין המדובר בעבירה ספונטנית שבוצעה בלהט הרגע ומתוך משובת נעורים.

69. לחומרא, יש לקחת בחשבון את העובדה שהנאשם הצליח לגנוב מהדירה תכשיטים אשר לא הוחזרו.

70. לקולא, יש לקחת בחשבון את העובדה שבסופו של יום המדובר היה בדירה שדייריה לא נכחו, ועל השלכת רכיב זה על הסיכון למפגש אלים עם מי מדיירי הבית.

71. לאור כל האמור לעיל, סבורני כי על מתחם העונש ההולם בעניינו של הנאשם דנן לנוע בין 9 חודשי מאסר בפועל לבין 18 חודשי מאסר בפועל.

הענישה בתוך גדרי המתחם

72. לנאשם עבר פלילי הכולל 2 הרשעות קודמות.

73. ביום 7.1.15 נדון במסגרת ערעור שהוגש לבית המשפט המחוזי בבאר-שבע, על פסק דין של בית המשפט לנוער בבאר-שבע, מיום 22.10.14, לעונשים של קנס בסך 5,000 ש"ח, צו מבחן למשך שנה, התחייבות וצו של"צ למשך 250 שעות לאחר שהורשע בביצוע עבירות של ניסיון לתקיפת שוטרים בנסיבות מחמירות, התפרעות וניסיון להיזק לרכב (כעולה מכתב האישום המתוקן שהוגש, נוכח הסכמת הצדדים כי פירוט העבירות בגליון הר.פ. אינו מדוייק).
74. ביום 1.12.15, הורשע הנאשם בגין ביצוע עבירה של תקיפת שוטר ונדון למאסר על תנאי, של"צ ופיצוי בסך 1,000 ₪.
75. בגדר השיקולים לחומרא, נתתי משקל להתרשמות שירות המבחן כי לא היה בסנקציות שהוטלו עליו בעבר בכדי להוות עבורו אלמנט מרתיע מביצוע עבירות נוספות, גם אם מתחום שונה.
76. בגדר השיקולים לחומרא, נתתי משקל להתרשמות שירות המבחן מדפוסי אישיותו של הנאשם, ומקשייו לערוך הליך בחינה מעמיק של דפוסי חשיבתו והתנהגותו הבעייתיים.
77. בגדר השיקולים לחומרא, לקחתי בחשבון את התרשמות שירות המבחן מקשיי הנאשם לערוך הליך בחינה של הדינמיקה סביב קשריו עם חברה עבריינית.
78. בגדר השיקולים לחומרא, נתתי משקל להתרשמות שירות המבחן מהפער בין שאיפותיו החיוביות של הנאשם ושיתוף הפעולה שלו בעבר עם ההליכים הטיפוליים בשירות המבחן לנוער לבין התנהגותו בעבירה הנוכחית, זמן קצר לאחר סיום ההליך הטיפולי.
79. בגדר השיקולים לחומרא לקחתי בחשבון את התרשמות שירות המבחן כי על אף ההליך הטיפולי המשמעותי שעבר בשירות המבחן לנוער הנאשם עדיין מתקשה להתמודד באופן אדפטיבי עם מצבי קונפליקט, להציב גבולות להתנהגותו, להפעיל שיקול דעת מעמיק, ולבחון את ההשלכות הרחבות של מעשיו במצבי חיים שונים.
80. משקל של ממש לחומרא נתתי להתרשמות שירות המבחן כי הנאשם אוזח בעמדות מקלות ומפחיתות באשר להתנהגותו הפוגענית.
81. בגדר השיקולים לחומרא לקחתי בחשבון את התרשמות שירות המבחן כי הנאשם יתקשה להיתרם מהליך טיפולי, כמו גם את העובדה ששירות המבחן מצא כי אין באפשרותו לבוא בהמלצה טיפולית בעניינו של הנאשם.

82. נוכח התרשמות שירות המבחן מקיומם של גורמי סיכון להישנות מעורבות עבריינית, סבורני כי במסגרת שיקולי הענישה בתוך המתחם יש לקחת בחשבון את שיקולי הרתעת היחיד.
83. מקום בו ההלכה הפסוקה עמדה על כך שעבירות הרכוש בכלל ועבירות ההתפרצות בפרט מהוות מכת מדינה ומקום בו ההלכה הפסוקה עמדה על צרכי ההרתעה בעבירות אלו, דומה כי יש מקום להחיל בגדר שיקולי הענישה בעניינו של הנאשם דן גם את שיקולי הרתעת הרבים.
84. סבורני כי מקום בו העבירות אותן ביצע הנאשם הן עבירות הקלות לביצוע, והקשות לגילוי ומקום בו הפיתוי לבצע עבירות אלו הינו עז בשים לב לרווחים הכלכליים הגלומים לצידן מחד ובשים לב לסיכון הקלוש במתן הדין בגינן, מאידך, הרי שדומה כי ראוי כי הענישה תכלול העברת מסר לציבור העבריינים בכוח לפיו גם אם קלושים הסיכויים שיתפסו ויתנו את הדין, הרי שהמחיר שיגבה מהם ככל שיתפסו יהא כה גבוה עד כי אולי יהא בכך בכדי להרתיעם מפני הפיתוי שבביצוע העבירות.
85. לקולת הנאשם נתתי משקל לגילו הצעיר ולעובדה שהוא נמנה על קבוצת ה"בגירים - צעירים".
86. לקולת הנאשם נתתי משקל לעובדה שהגם שלנאשם עבר פלילי הרי שעבר זה אינו כולל הרשעות בעבירות רכוש, אלא הרשעות בעבירות שונות באופיין.
87. נתתי משקל לקולא להודאת הנאשם המגלמת נטילת אחריות לצד חיסכון בזמן שיפוטי.
88. נתתי משקל של ממש בגדר שיקולי הקולא לנסיבותיו האישיות של הנאשם, לרבות השלכות הפציעה שעבר בתאונת דרכים כנלמד מהתסקיר, מטיעוני בא כוחו ומהמסמכים הרפואיים שהוגשו על ידי ההגנה, ביחס לאותה פגיעה.
89. בגדר השיקולים לקולא, נתתי משקל של ממש להתרשמות שירות המבחן לקיומם של גורמי סיכוי הנובעים, מהמוטיבציה שהביע לניהול אורח חיים מתפקד וחיובי, לצד גילו הצעיר.
90. בגדר השיקולים לקולא, נתתי משקל להתרשמות שירות המבחן מהשלכות מאסר בפועל שירוצה כמאסר של ממש על הנאשם, אם כי סבורני כי אין בה בכדי להאפיל על שיקולי הענישה האחרים.
91. סבורני כי המלצת שירות המבחן אינה עולה בקנה אחד עם עקרון ההלימה שהתווה המחוקק, ולמעשה ספק אם היא עולה בקנה אחד עם תוכן התסקיר עצמו. הגם שלא מצאתי מקום לאמץ את המלצת שירות המבחן, מקום שסבורני כי לא מתקיימים בעניינו של הנאשם התנאים המצדיקים חריגה ממתחם העונש ההולם בשל שיקולי שיקום, או אף בכדי להאפיל על שיקולי החומרא בתוך המתחם, עדיין

בגזירת הדין, נתתי משקל לתוכן התסקיר ולנלמד ממנו.

92. הגם שנוכח שיקולי ההרתעה ושיקולי החומרא עליהם עמדתי לעיל, הדין היה לגזור את דינו של הנאשם ברף הבינוני של המתחם, לאור שיקולי הקולא הרבים, כמו גם נוכח התרשמות שירות המבחן מהשלכות מאסר בפועל על הנאשם, מצאתי מקום לגזור את דינו של הנאשם ברף הנמוך של מתחם העונש ההולם, ולצמצם את תקופת המאסר.

93. בנוסף, נוכח הפגיעה המשמעותית בתחושת הביטחון האישי של המתלונן, כמו גם הפגיעה בזכויותיו הקנייניות, מעבר לפגיעה החומרית ששוויה לא פורט בכתב האישום המתוקן, סבורני כי יש מקום לחייב את הנאשם בפיצוי למתלונן.

94. הגם שמהתסקיר עולה כי הנאשם הפיק רווח כספי מביצוע העבירות, והגם שבעבירות אלו ככלל יש מקום להשתת עונשי קנס, על מנת לאיין את התועלת הכלכלית הגלומה בביצוע העבירות, לא בלי היסוס, בשים לב למשך המאסר בפועל שבדעתי להשית על הנאשם, לא מצאתי מקום לחייבו גם בתשלום קנס.

95. לאור האמור לעיל, אני דן את הנאשם לעונשים הבאים:

- א. 11 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו מיום 4.10.2016 עד יום 3.11.2016;
- ב. 10 חודשי מאסר וזאת על תנאי שלא יעבור משך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסרו כל עבירת רכוש מסוג פשע;
- ג. 5 חודשי מאסר וזאת על תנאי שלא יעבור משך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסרו כל עבירת רכוש מסוג עוון;
- ד. פיצוי למתלונן (ע.ת.1 ברשימת עדי התביעה שבכתב האישום המתוקן) בסך 5,000 ₪. הפיקדון הקיים בתיק המעצר הקשור בתיק זה יקוזז לטובת הפיצוי והיתרה ככל שקיימת תשלום בתוך 90 ימים מהיום וככל שלא תשלום, תישא הפרשי הצמדה וריבית כחוק ממועד זה ועד למועד התשלום בפועל;

מובהר לנאשם, כי ככל שלא יחל בריצוי המאסר עוד היום, עליו לסור למזכירות בימ"ש לשם קבלת שוברי יתרת הפיצוי, וכי לא יתקבלו כל טענות לפיהן יתרת הפיצוי לאחר קיזוז הפיקדון, לא שולמה במועדה בשל אי קבלת שוברים.

אני מורה למזכירות למסור ביד הנאשם את שוברי יתרת הפיצוי, ככל שהנאשם יתייצב במזכירות וככל שתיוותר יתרה לאחר קיזוז הפיקדון. מובהר כי אין לשלוח את השובר בדואר.

ככל שהנאשם יחל בריצוי המאסר היום, יועבר השובר באמצעות שב"ס.

זכות ערעור תוך 45 ימים מהיום לבימ"ש המחוזי בבאר-שבע.

<#3#

ניתנה והודעה היום כ"ו תמוז תשע"ז, 20/07/2017 במעמד הנוכחים.

יואב עטר , שופט

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

לאור ההלכות הנוהגות ובשים לב למשך המאסר בפועל שהושת, כמו גם לעובדה שהנאשם התייצב לדיונים בעניינו, סבורני כי יש מקום לעכב את ביצוע עונש המאסר, כפי שביקש בא כוחו של הנאשם ואולם, זאת בכפוף לקביעת תנאים המבטיחים התייצבות, מקום שמדובר בתקופת מאסר בפועל שאיננה מבוטלת ואשר הפיתוי שלא להתייצב, אינו מבוטל.

לדברי ב"כ הנאשם מופקד כיום סכום של 2,500 ₪.

מטבע הדברים, מקום שהפיתוי שלא להתייצב לתקופת מאסר בת 11 חודשים אינו מבוטל, הרי שיש לבחון אם יש בתנאים הקיימים בכדי לצמצם את הפיתוי שלא להתייצב.

נפסק לא אחת כי ישנו שוני מהותי בין תנאים הנקבעים להבטחת התייצבות במסגרת הליכי המעצר בעניינו של הנאשם הנהנה מחזקת החפות, לבין עניינו של עבריין מורשע שנדון למאסר בפועל ואשר יש צורך בהבטחת התייצבות לאותו מאסר.

על פני הדברים אין בהפקדה הקיימת בכדי לצמצם את הפיתוי שלא להתייצב לריצוי המאסר, יחד עם זאת, בקביעת גובה ההפקדה הנוספת, מצאתי מקום להתחשב במצבו של הנאשם כפי שפורט על ידי בא כוחו, ולאחר שלקחתי בחשבון שעד עתה הנאשם התייצב לדיונים בעניינו, ועל כן תקבע הפקדה מתונה באופן יחסי, לצד ערובות נוספות.

לאור כל האמור לעיל, בכפוף לעמידה בתנאים שייקבעו להלן, יעוכב ביצוע עונש המאסר, והנאשם **יטייב לריצוי מאסרו ביום 31.8.17 עד השעה 08:00**, בכלא "דקל" שבמתחם כלא באר-שבע כשהוא מצוייד בתעודת זהות ובהעתק גזר הדין.

מובהר לנאשם ולבא כוחו כי הנאשם יכול לתאם עם שב"ס מראש את מקום הכליאה, באמצעות נוהל מיון מוקדם של שב"ס ומומלץ לנאשם ולבא כוחו, לפעול בהתאם לנוהל מיון מוקדם.

ככל שיתואם מקום התייצבות אחר, יטייב הנאשם במועד הנ"ל, במקום שיתואם עם שב"ס.

תנאי לעיכוב הביצוע, הוא עמידה בתנאים הבאים:

א. כל התנאים הקיימים לרבות כל הבטוחות הכספיות הקיימות יישארו בעינם עד למועד ההתייצבות לריצוי המאסר.

ב. הפקדה בסך 5,000 ₪ בנוסף לכל הפקדה קיימת.

ג. שתי ערבויות צד ג' בסך 15,000 ₪ כל אחת, ואין מניעה כי הערבויות יחתמו על ידי הערבים הקיימים, בכפוף לאמור בתנאי ד' שיפורט להלן.

ד. **תנאי לעיכוב הביצוע הוא הוכחת יכולת השתכרות על ידי אחד מבין הערבים, מובהר כי די בהוכחת יכולת השתכרות כלשהי גם אם יכולת השתכרות היא בסכום הנופל מהסכום הקבוע בנהל ערבויות פלילי.**

ה. תנאי לעיכוב הביצוע הוא שכל אחד מהערבים יחתום על גבי כתב הערובה, כי מועד ההתייצבות לריצוי המאסר ידוע לו וכי ככל שהנאשם לא יטייב, יכול ותחולט הערבות.

ו. צו עיכוב יציאה מן הארץ.

משמר בתי המשפט מתבקש לאפשר לנאשם לבצע מספר שיחות טלפון טרם העברתו ליחידת נחשון.

מבלי לגרוע מסמכויות שב"ס ביחס לקביעת מקום החזקת עצור/אסיר, יחידת נחשון מתבקשת להותיר את הנאשם במתקן יחידת נחשון שבהיכל בית המשפט עד השעה המאוחרת ביותר האפשרית היום וזאת על מנת לבני משפחת הנאשם לגייס את הבטוחות שנדרשו לצורך עיכוב הביצוע.

עמוד 15

לבקשת משמר בתי המשפט יצוין כי הנאשם זוהה באולם באמצעות בא כוחו.

ניתנה והודעה היום כ"ו תמוז תשע"ז, 20/07/2017 במעמד הנוכחים.

יואב עטר , שופט

הוקלדעלידינוריתג'רנו